

Kapitola druhá

NEDELE 12. PROSINCE

„Přisáhám, že pokaždé, když klikneš na obnovit, dalšímu andělu narostou křídla,“ ozvala se zpoza mě moje nejlepší kamarádka, Carmela Ferreirová. „Na co vůbec čekáš? Jsem z tebe nervózní.“

Znovu jsem klikla na tlačítko obnovit, přilepená k monitoru ve svém pokoji. „Na zprávu ze Syrakuské o sociálním stipendiu. Nebo od někoho z těch, komu venčím psa. Nebo hlídám děti. Na oznámení, že jsem zdědila sumu peněz od mého dávno ztraceného prarodiče.“

„Tady *někdo* přečetl až moc milostných příběhů. Ne fakt, vždyť ti upadne ukazováček. Tak to vyklop. Jsi furt naštvaná kvůli té věci s hotelem, vid?“

„Nejsem naštvaná.“ I když mě jen samotná představa Teddyho Rivery ve svetru „U Knihomola“ s tím jeho pozdviženým obočím rozpálila doběla. Soucit k paní Velascové a prvotní přijetí Teddyho se za posledních čtyřadvacet hodin proměnil ve zlost, že budu muset hodiny práce nahánět jinde. „Oukej, fajn. Jsem naštvaná.“

Otočila jsem se na Carm i s židlí. Navzdory jejímu předchozímu prohlášení ani zdaleka nevypadala vystresovaně. Po-

malu přejížděla prstem po displeji svého iPadu, opřená o čelo mé postele – nejspíš zas visela na sociálních sítích. Její rodina pocházela z Portugalska, černé načechrané vlasy jí kolem tváře vytvořily něco jako svatozář a na překřížených nohou měla dvě různobarevné ponožky. Kdybych spustila přístroj na bílý šum, dost možná by usnula. Já na druhou stranu... „Věci do sebe nějak nezapadají.“

„Jsi v limbu,“ řekla Carm a iPad si položila na klín. „Pamatuješ, co říkal pan Emerson? Poslední semestr má být plnej záhad. Aspoň ses dostala na Syrakuskou.“

„Dostat se tam a jít tam jsou dvě různé věci.“ Zase mě z nervozity začal pálit jícen. Syrakuská byla moje vysněná škola, ale snové stipendium nebylo součástí balení. A pak ještě ty další výdaje: ubytování, strava, poplatky, učebnice.

Dostala jsem se i na svou záložní (a levnější) školu, na zbytek jsem ještě čekala. Měla jsem možnosti. Ale to jsem měla dít tak tvrdě a dostat se tak blízko, jen abych o to všechno přišla kvůli penězům?

Nenáviděla jsem to.

Otočila jsem se zpátky, klikla na složku na ploše a otevřela dokument s názvem *Knížky*, abych se uklidnila. Otevřela se propracovaná tabulka s názvy knih zařazených do kolonek *Přečteno* nebo *Nepřečteno*, spolu s pár větami, ze kterých se eventuelně stanou recenze na K&K. Knížky, co už jsem četla, byly podtržené výraznou žlutou barvou, která mě ozářila, jako bych byla hvězda na vrcholu obřího vánočního stromu v Holly.

Protože knihy. Knížky byly můj únik. Připomínaly mi, že můžou současně existovat protiklady, dobré i špatné, kladné i záporné.

Můj počítač se zaklapnul a já nadskočila.

To Carm.